

[Knuud Thomsen.]

Hvis garantien for politiske risici fra eksportkreditrådets side bliver effektiv, vil det praktisk taget altid dreje sig om mere eller mindre betydelige forsinkelser af overvisningerne til Danmark, men ikke om tab. Eksportkreditrådets praksis er for øjeblikket den, at man under normale forhold dækker politiske risici op til 90 pct. af den forsikringssum, der ønskes dækket, men således at eksportkreditrådet, hvis der begynder at opstå uro omkring stabiliteten i et givet land, nedsætter dækningsprocenten over 80 pct. ned til 70 pct. og stundom lavere for så til sidst, hvis forholdene bliver endnu mere truende, fuldstændig at standse garantierne for politiske risici. Denne nedsættelse af dækningsprocenten ledsages da ofte af en vis forhøjelse af den præmie, der skal betales for transfereringsrisikodækningen.

Det er på dette område den administrative praksis fra eksportkreditrådets side ikke er tilfredsstillende for i hvert fald et ret stort udsnit af landets eksporterhverv. Jeg kender navnlig forholdene inden for det industrielle erhvervsliv, hvor vi har hørt fra store grupper, ligesom jeg også er klar over, at Industrirådet har en noget afvigende mening. Jeg tror også, andre er af den mening, at denne praksis bør ændres, såfremt det i øvrigt er gørligt.

Disse noget utilfredse grupper har principielt det standpunkt, at politiske risici — der erfaringsmæssigt ikke medfører tab, men kun betalingsudskydninger — skal forsikres på den måde, at den enkelte eksportør skal kunne forsikre sig fuldstændigt, d. v. s. at man skulle gå ind for en dækningsprocent på 100, som så ikke bør nedsættes i samme øjeblik, der begynder at komme politisk eller økonomisk uro i de pågældende aftagerlande. 100 pct.s dækning af transfereringsrisikoen, som ønsket fra erhvervslivets side, er også for mig betænkelig. Jeg mener, at de enkelte eksportører ved en 100 pct.s dækning kan fristes til i højere grad end nu at fortsætte handelen med mindre solide lande, og at en dækningsprocent på 100 ikke giver eksportøren det fornødne incitament til selv at medvirke ved beløbenes hjemtagelse. Jeg finder derfor, at dækningsprocenten, hvis man nu går ind for et maksimum på 90 pct., i og for sig er rigtig, således som forholdene

ligger, men jeg og en stor del af det eksporterende erhvervsliv mener til gengæld, at denne dækningsprocent på 90 bør fastholdes, også selv om forholdene i et aftagerland begynder at vise sig politisk faretruende, og at eksportkreditrådet kun i yderste nødstilfælde, altså hvor forholdene i et givet land bliver fuldstændig kaotiske, bør indlade sig på slet ikke at garantere for politiske risici.

En gradvis nedsættelse af dækningsprocenten er jeg imod, fordi denne praksis er for uelastisk. Jeg vil henstille til den højtærede handelsminister at erindre, at det er forsikring, der her er tale om. Hvis en mand bygger sig et hus og det bliver vurderet i brandforsikring til 100.000 kr., bliver der fastsat en præmie for det. Hvis det så viser sig, at denne mand giver sig til at lave skovsværte eller noget brandfarligt nede i kælderen og meddeler dette til brandforsikringsselskabet, siger det jo ikke til manden: nu vil vi ikke længere forsikre dit hus for 100.000 kr., nu vil vi kun forsikre det for 70.000 kr. Det siger: nu må du betale en højere præmie, for nu er der fare for brand i huset.

Det samme vil jeg altså meget gerne have man gør, når der på forskellig måde kan opstå „brand“ i de lande, til hvilke Danmark eksporterer. Det praktiske forhold derved, som jeg gerne ville have den højtærede handelsministers forståelse for, er, at en nedsættelse af dækningsprocenten er af stor likviditetsmæssig betydning for de mange virksomheder, der eksporterer. Der er jo store, velkonsoliderede virksomheder, som er i stand til selv at tage den risiko, der ligger i at få indefrosset mere end 10, op til 30 og stundom flere procent af deres tilgodehavender, som tilfældet vil være, hvis man nedsætter dækningsprocenten. Men der er så sandelig andre firmaer — deriblandt mange nydannede, nystartede, eller virksomheder, der for nylig er begyndt med eksport — som ikke kan tillade sig den voldsomme svækkelse, der kan opstå i deres likviditet, og som derfor, når man nedsætter dækningsprocenten, må indskrænke eller op-høre med deres eksport, fordi de ikke tør tage risikoen ved denne likviditetsforringelse.

Hvis man ikke tør tage den, så har man i dag ikke det alternativ, at man kan betale